

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania W. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o ustalenie ubezpieczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz W. K. 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 2 grudnia 2015 r. uwzględnił apelację W. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 11 marca 2015 r. i zmienił wyrok tego Sądu oraz poprzedzającą go decyzję pozwanego organu rentowego i ustalił, że odwołująca podlega ubezpieczeniom społecznym od 18 października 2013 r. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. „wobec konieczności rozstrzygnięcia występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego

polegającego na ustaleniu czy za prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej można uznać podejmowanie incydentalnych działań nie mających uzasadnienia z punktu widzenia zasady racjonalnego gospodarowania, nieopłacalnych i pozostających w sprzeczności z regułami zyskowności i w konsekwencji skutkujących objęciem obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 i 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Istotność powyższego zagadnienia prawnego wynika z faktu, iż wskazane zagadnienie nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów”.

W odpowiedzi odwołująca wniosła o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odpowiedź na skargę kasacyjną trafnie zarzuca, że skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu.

Skarżąca we wniosku odwołuje się do pierwszej podstawy przedsądu, czyli do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane zagadnienie nie ma jednak rangi istotnego zagadnienia prawnego, gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa. Gdyby przyjąć odwrotne założenie, funkcja tej podstawy przedsądu będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się kolejną powszechną instancją. Skarżąca przedstawia określoną wykładnię, która wcale nie jest skomplikowana wobec powszechnego (praktycznego) znaczenia regulacji z art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i gruntownej jej analizy w doktrynie i w orzecznictwie. Zwykła wykładnia prawa nie stanowi podstawy przedsądu. Wykładnia prawa jako podstawa przedsądu jest uwarunkowana poważnymi wątpliwościami w wykładni przepisu lub rozbieżnością w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Pytanie o incydentalne działania nie mające uzasadnienia z punktu zasady racjonalnego gospodarowania, nieopłacalne i pozostające w sprzeczności z regułami zyskowności (...) nie składa

się na istotne zagadnienie prawne. Skarżąca w sumie domaga się jedynie potwierdzenia swojego stanowiska w zakresie wykładni. Nie na tym polega funkcja podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Znaczenie ma wówczas istotny problem prawny, rzeczywiście istniejący, porównywalny do pytania prawnego z art. 390 k.p.c.

Ponadto odpowiedź miałaby być ściśle zależna od określonej sytuacji. Skarżąca przedstawia wszak konkretne uwarunkowania, co składa się na określony kazus. Uzasadnienia to stwierdzenie, że istota wskazanej podstawy przedsądu sprowadza się tylko do oceny zastosowania prawa w konkretnej sprawie, czyli takiej jak sprawa skarżącej. Jednak wówczas ocena wykładni i stosowania prawa może być kontrolowana w ramach podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 k.p.c.) albo w ramach podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Do tej podstawy wniosek jednak nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów z braku zasadnej podstawy przedsądu orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.